

Bút kí:

Một chuyến xa nhà

Lê Ngọc Phượng

Hai vợ chồng già lại một phen lặn lội nửa vòng trái đất!

Lần này là đi "trông cháu ngoại".

Khó đi bà dắt ông đi,

Bà đi chăm cháu, ông theo chăm bà!

Sau 32 giờ vừa bay, vừa ngồi chờ ở các phi trường TSN_Narita_Dallas_Nashville, hai cái thân già đã có quyền được ngả lưng. Nhưng nóng lòng ôm cháu, cả ông lẫn bà phải lo làm thủ tục "thanh tẩy", giữ bỏ bụi đường, trước khi "tiếp cận" được với "cục cưng", từ tay bà nội, người đã ở suốt với bé từ hơn tháng qua.

Bây giờ mới thấy "hậu quả" của chuyến đi. Cả mấy ngày sau người vẫn cứ bồng bênh như vừa nhảy xong bản Tennessee

Waltz. Số là chặng đường cuối từ Dallas về Nashville bay chưa đầy 2 tiếng nên ông bà coi thường không uống thuốc say xe như 2 trạm trước, nào ngờ đi máy bay nhỏ (và bay thấp) nên bị nó lắc cho sượng luôn! Âu cũng là kinh nghiệm!

Bà bế cháu, việc đầu tiên là ru à ời "để cho nó thấm tiếng Việt":

Hôm qua anh đến chơi nhà,

Thấy mẹ nằm võng thấy cha nằm giường,

Thấy em nằm "cũi" anh thương

Anh về mua gỗ đóng "chuồng" cho em.

Bang Tennessee nổi tiếng là quê hương của âm nhạc (đồng quê) mà bản Tennessee Waltz là

một đại diện. Bang lớn thứ 36 về diện tích 109000km²=1/3 VN, và thứ 17 về dân số (6,2 triệu). Thủ phủ của nó, Nashville có 600 ngàn dân, còn thành phố lớn nhất là Memphis có 650 ngàn. Trong nội chiến Hoa Kỳ, bang gia nhập vào Liên minh miền Nam Hoa Kỳ năm 1861 và gia nhập lại vào liên bang Hoa Kỳ sau khi chiến tranh kết thúc. Cuộc chiến tranh ấy có sự tham dự của chàng quý tộc Asley Wikes được bà Margaret Mitchell mô tả trong cuốn tiểu thuyết kinh điển Mỹ Gone With The Wind Cuốn Theo Chiều Gió mà ai trong chúng ta khi đã xem phim cũng còn nhớ vai diễn không thể chê vào đâu được của ông vua không ngại Clark Gable trong vai Rhett Butler và

người đẹp Vivien Leigh trong vai Scarlett O'Hara.

Đây cũng là quê hương của huyền thoại Davy Crockett, mà bài ballade về ông chúng ta đã nghe quen từ thuở thập niên 50_60 của thế kỷ trước, được hát bằng ...tiếng Pháp (Chắc là dành cho

thính giả Pháp, như bài tiếng Pháp lời Việt dành cho ...chúng ta). Bài tiếng ...Mỹ của nó tôi tìm được sau này nghe ra nhạc country (đồng quê) hơn. Tennessee còn là nơi "hành hương" của những fan hâm mộ Elvis Presley, vì ông vua nhạc Rock & Roll sống tại Memphis. Chúng ta không đến nổi ngưỡng mộ anh một cách quá đáng như người Mỹ, nhưng ai cũng nhớ ít ra bài Love Me Tender của ngày mới lớn, hay bài It's Now Or Never, thậm chí cả bài Are You Lonesome Tonight khi đã biết yêu sau này.

Liên Bang Hoa Kỳ, thường được người VN gọi sai là Hiệp Chúng Quốc Mỹ, có lẽ do nghĩ đến tính đa dạng về chủng tộc. Thực ra tên

đúng phải là Hiệp Chúng (các) Quốc (nước) Mỹ mới phù hợp với danh xưng United States Of America. Biết là vậy, nhưng đến Hoa Kỳ, người ta gặp được mọi chủng tộc trên thế giới, và nếu xài chữ Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ để gọi xứ này, thì thực ra cũng có lý! Ngay từ phi trường, là cửa ngõ đi vào nội địa, tôi gặp "hầu hết" là người da màu: Phi, Ấn, Mễ, Á. Dĩ nhiên là họ ở vị trí thấp hơn người da trắng trong công vụ, nhưng họ lại là thành phần cực kỳ quan trọng trong vấn đề an ninh. Ở VN, những người như thế phải thuộc "thành phần cốt cán", không thể giao cho thành phần "ba vạ" như thế được! Sở dĩ tôi nói ba vạ vì đã thấy họ cũng "dao động" vì tiền "tip". Cho tip không phải là hối lộ, nhưng rõ ràng là có sự "mua cảm tình" để "được việc". Người VN thường dùng cách "ngồi xe lăn" để nhờ nhân viên phục vụ bê vác hành lý và đẩy tới đúng cổng, đúng cửa không sợ lạc, không sợ trễ chuyến. Dăm đồng tiền tip là cả 2 bên đều vui vẻ!

Nhưng chuyện gì cũng có mặt trái của nó. Sự "tích cực" của nhân viên (đẩy xe lăn) cũng có lý do: càng "phục vụ" nhiều thì càng nhiều tip, nhiều nhân viên đẩy 2 xe một lúc, hành lý cũng xếp chung trên một xe. Và để có nhiều tip thì "xoay tua" phải càng nhiều, muốn vậy phải "thông hải quan" cho mau. Tôi chứng kiến những lần người nhân viên "nói vào" cho khách: mấy đô la lẻ quả là "đáng đồng tiền bát gạo!" "Thực dân" Mỹ sao quá dễ mua!

Nhưng "thấy vậy mà không phải vậy", tôi đã được "học tập" trong "trại cải tạo", rằng hiện tượng không phải là bản chất! Và đừng lầm lẫn "nhiệt tình" với "vòi vĩnh" mà ta thường gặp phải ở quê nhà.

Người Mỹ không phân biệt Đảng hoặc không Đảng. Tất cả đều bình đẳng về mặt tinh thần. Họ có thể không giàu nhưng ai cũng có ít nhất một mức sống khiến nhiều người VN ao ước: nhà cửa, phương tiện giao thông, giáo dục, y tế, an sinh xã hội, v.v...Không phải không có

giai cấp, nhưng họ không nói ra, hoặc ca tụng giai cấp của mình một cách lộ bịch như "ở nhà". Họ có kỳ thị chủng tộc hay không, chỉ họ biết, nhưng rõ ràng Tổng thống của họ là anh chàng da đen giống hệt anh đẩy xe ở phi trường. Ở Việt Nam mình đời nào có một ông Thủ tướng không phải là đảng viên!

Nghe nói rằng nước Mỹ "nợ ngập đầu", bình quân mỗi người mấy nghìn đô la. Nhưng "nó nợ nó", có vỡ nợ cũng ...huề. Cái khối vật chất vĩ đại (lần này chữ vĩ đại được dùng đúng nghĩa) mà tôi thấy thoáng qua từ cửa sổ máy bay, mới là đáng kể. Nó được xây dựng, được tích lũy, được củng cố từ bao đời nay chính mới là cái "thành trì" làm nên "đế quốc" Mỹ hùng mạnh!

Ở VN, nhóm bạn Công chánh không nhiều, nhưng mỗi lần muốn tụ, chỉ cần hú một tiếng là có trên chục mạng, vì hầu hết đều ở Saigon. Ở xứ Mỹ này, anh em ta có cả trên trăm, nhưng ở phân tán trên 50 bang, chẳng biết lần này sẽ gặp được những ai? Hôm chưa đi, có người đã hê lên rồi, và Ái Văn vội cho số điện thoại để qua đến nơi tiện liên lạc. Lại thông báo cho Thúc Minh và Minh Hà. Thúc Minh thì hứa sẽ có LTAHCC số 103 để "cầm tay" đem về. Còn Minh Hà thì đưa ra một đề nghị hấp dẫn:

"...Nơi cư trú, phương tiện di chuyển tại nam cali tôi xin đảm nhiệm. Sẽ tổ chức họp mặt tại nhà tôi, hi vọng sẽ gặp đông đủ anh em."

Thật là quá quý, nhưng phải từ chối thôi vì còn mấy đứa em ở Cali, không thể không ở nhà chúng nó! Còn chuyện họp bạn, chắc chắn phải nhờ các bạn rồi. Nhưng mà bàn chuyện họp hành giờ này thì còn sớm quá! Giờ là đầu tháng Tám, 20 tháng Chín mới về Cali mà!

Đề về Cali rồi tính sau vậy!

Lê Ngọc Phượng